

Blik op Boijl

de 'Vitushoeve'

In ons dorp staat aan de Reeweg op nr. 6 een huis met deze naam. St. Vitus, de beschermheilige van minder bedeeden. Rijst de vraag: 'hoe of wat'? Het huis, oorspronkelijk gebouwd als boerderijtje heeft al lang deze functie niet meer.

Bart Roeles was er de laatste boer en in 1967 ging het land naar de ruilverkaveling Linde Zuid. Het Bonifatius hospitaal in Leeuwarden werd de nieuwe eigenaar van het huis.

De inwoners van Boijl keken de jaren daarna toch wel even vreemd op want opeens fietsten er vrouwen door het dorp in lange zwarte of witte habijten. Nonnen, dat was wel duidelijk.

Het huis aan de Reeweg was een vakantie verblijf voor nonnen geworden.

Het (Katholieke) Bonifatius hospitaal in Leeuwarden werd in 1887 oorspronkelijk gesticht in een pastorie. Er was destijds geen bisschop en het gebouw was eigenlijk veel te groot. Nonnen van de hoofdorde Franciskanen uit Münster, (en later ook uit Lichtenvoorde) de Franciskanessen, begonnen in die pastorie een ziekenhuis. Later werd het Bonifatius hospitaal gebouwd, dat veel mensen zich nog zullen herinneren. De verpleegsters woonden in het zusterhuis Lioba.

De Leeuwardense nonnen hadden een eigen pensioensfonds waarvan een deel van de baten besteed werd aan de armenzorg. De toenmalige directeur kwam met het plan om ook een deel van het fonds aan te wenden voor de nonnen zelf. Het werd een vakantiehuis en het huis aan de Reeweg in Boijl werd hiervoor aangekocht. Het kreeg de naam 'Vitushoeve'

Bij toerbeurten brachten de zusters vanuit Leeuwarden daar, meest in de zomer, een aantal dagen of weken door.

St. Vitus 300 n. Chr.

de boerderij voor de verbouw

Een aantal zusters van het zusterhuis leefden al heel lang een geborgen leven binnen hun orde en hun werk. Maar zuster Gilla had een rijbewijs en die zorgde voor het vervoer van de vakantiegangers naar en van Boijl.

Dat was voor de meeste nonnen een totaal andere wereld. Ze vonden het soms ook wel angstig, buiten de stad en hun besloten wereldje, zo alleen in een vrijstaand huis.

De Reeweg ligt niet echt centraal en als je ergens heen wilt, dan is een fiets wel praktisch. Echter een aantal nonnen kon helemaal niet fietsen. Dat werd dus letterlijk met het nodige vallen en opstaan geleerd op de deels verharde en verkeersluwe Reeweg.

Iedereen was niet direct 'stuurvast' en één van de nonnen fietste dan ook prompt in een sloot met -natuurlijk- water er in! De onfortuinlijke fietsster had geen extra habijt mee en buurvrouw Jorritsma

Het hele huis onderging een grondige verbouwing.

In de schuur kwamen aan weerszijden 3 kamertjes en in het voorhuis een gezamenlijke woonkamer. De moeder overste woonde boven het voorhuis met haar eigen badkamer. (wat misschien niet eens haar eigen wens was)

De vakantiegangers waren voornamelijk Duitse nonnen en de meesten al op leeftijd.

leende haar eigen kleren uit. De maat kwam aardig overeen. De natte kleding werd gewassen en gestreken en zo kon er nadien weer –geruild- worden.

De overburen, op de boerderij van Jorritsma zagen het een en ander gebeuren.

Er ontstond tussen deze burens, de één Katholiek, de ander overtuigd Hervormd, een hele goede en hechte vriendschaps- en vertrouwens band. (hoezo eocumene bijna 50 jaar geleden)

Sommige nonnen waren toch wel wat bang uitgevallen en keken voor het slapen gaan voor de zekerheid eerst toch maar even onder het bed. Geintje moet kunnen op z'n tijd. Vlak voor bedtijd kroop een van de anderen onder een bed en ....de schrik en de pret waren groot.....!

De nonnen vermaakten zich prima en maakten vaak fietstochtjes in de omgeving.

Zuster Mamerta nam eens op één van die tochtjes begin jaren '70, een klein dennenboompje mee uit het bos. Er werd wat lacherig over gedaan, werd toch niks met dat kleine stekje. Maar de goede zorg had resultaat! Boompje kwam aan en groeide groter tot een flinke den. Echter, jaren later doorstond hij niet helemaal schadevrij een forse storm. De hele kop brak er uit maar jawel, de 'Mamerta' boom staat er nog steeds. Iets wat gehavend maar toch als een mooi aandenken.

Ruim 20 jaar tot 1992 deed de 'Vitus hoeve' dienst als vakantieverblijf.

Het Bonifatius hospitaal ging een fusie aan met het MCL en werd MCL noord. (inmiddels ook verleden tijd)

Twee zusters met een Friese oorsprong bleven er tot hun pensioen werken en de anderen gingen terug naar Münster. Familie Jorritsma kocht het vakantiehuis en verbouwde het intern tot een gerieflijke woning.

De naam op het huis 'Vitus hoeve' is gebleven.

De nonnen waren in 1972 ook aanwezig bij het huwelijk van dochter Rinske met Jan Jonkman.

Zij bewonen sinds 1996 de Vitushoeve.